

НАЈ! 7

Часопис Основне школе

„Петар Петровић Његош“

Београд, 2022.

„Тако, свуда на свету, где год се моја мисао крене или стане, наилазим на верне и ћутљиве мостове, као на вечиту и вечно незасићену људску жељу да се повеже, измири и споји све штоискрсне пред нашим духом, очима и ногама, да не буде дељења,противности ни растанка.“

Иво Андрић

Мост разумевања - међугенерациска солидарност

Постоје неке фразе, изреке, правила понашања који су нам свима добро познати, али никада нисмо заправо стали да размислимо шта они значе. Једна од њих коју ми тата стално понавља јесте „Поштуј старије и буди добра према њима“.

Знам да је у праву што ме то учи и да тако треба да се понашам, али ми смета што ми никада није објаснио шта то суштински значи нити показао на сопственом примеру. Што се њега тиче, поштовање старијих своди се на климање главом и смешкање кад му се неко старији обрати.

То се углавном и односило на старије особе на улици или познанике. Са мојим бакама и декама примери су били другачији: „Ћути и пусти их, стари су и не знају шта причају“, „Климај главом, али немој да их слушаш“, „Мама, ти то не знаш, боље се не мешај“ и „Немам времена за то“...

Размишљам о тим ситуацијама и покушавам да се ставим у њихове ципеле (знате какве, оне удобне, али нимало модерне анатомске сандале, које носе са разнобојним дебелим зимским чарапама - па хајде, не може то бити само моја баба). Схватам да оно што некада кажемо не размишљајући да бисмо спречили нама можда досадан разговор и засигурно иритантне теме (попут шта су ручали, како је комшиница Живка, да ли је поскупео парадајз код продавца Пере на пијаци...), њих може заиста да повреди. То нису поштовање ни доброта, којима треба да третирамо друге, а посебно не старе људе.

Усамљеност, отуђеност и недостатак емпатије других нису једини проблем старих. Ту су и они проблеми који би били очигледни, само када бисмо научили да гледамо - стари људи којима је све теже да обаве неопходну набавку, оду лекару, подигну лекове... којима је шетња до клупе у парку да нахране голубове једини излазак у току дана и једина прилика да виде друге људе, који више не препознају новчанице, па пружају новчаник касиркама у продавници, старије особе које измишљају себи некакве послове да би се осећали потребним или измишљају некакве проблеме са здрављем, климом, телевизором, телефоном и свакаквим другим стварима, које онда захтевају хитну интервенцију њихове деце или унука, што све обично изнервира. Сви они су до јуче имали послове, обавезе и испуњен живот, ишли на кафу, ручак с пријатељима, излете, обављали разне друге активности, чували унуке...

А онда падну низ степенице и повреде се, па леже у кревету док се не опораве. Деца су им у иностранству и виђају их једанпут годишње, па им они плате особу да им помаже док се не опораве. Али једно вече се оклизну у тоалету или разболе и остају у кревету још дуже. Стање им се погорша и више не могу да остану у сопственој кући.

Постоји толико прича и судбина које се дешавају старијим људима, толико њихових туга и проблема којих нисмо свесни. А постоји и толико малих и мало већих ствари које можемо да урадимо да им улепшамо дан, да им помогнемо и да их усрећимо... ако бисмо понекад само застали и покушали да замислимо како се они осећају. И шта нас тачно спречава да почнемо од данас? Да направимо паузу и позовемо баку и деку. Да свратимо један дан и помогнемо им око ручка. Одемо с њима у куповину. Научимо их да шаљу поруке (и можда, забаве ради, сликају селфије). Почистимо им праšину понекад. Да уступимо место старијима у аутобусу, подигнемо оно што им је пало да се не би сагињали, пружимо им руку да се не оклизну на залеђеном делу улице. Попричамо кат-кад са старијим особама у чекаоници, саслушамо њихове приче и „преживимо“ показивање слика нечије унучади, пса, баште... Шта нас спречава да не брзамо кроз живот, фокусирани искључиво на себе, него да се осврнемо да помогнемо онима којима треба помоћ? Јер ми смо они и они су ми... Јер једног дана ми ћемо бити ти људи којима ће значити да их неко пита за рецепт за ову, просто, дивну питу или где су данас били или за једну партију домина... Нама ће једног дана значити да будемо примећени и уважени уместо заборављени.

Негде сам прочитала да је мерило уређености једног друштва однос тог друштва према онима на његовој маргини - сиромашнима, угроженима, старима... а однос сваког од нас, као појединца, према старијима - заправо је огледало нас самих. Неколико минута нашег времена, један осмех, понека реч, стисак руке не кошта нас ништа - а неке пружа наду, веру у живот и чини га срећним и потребним. Урадимо то онда за себе, за друге, за све нас...

Лара Павловић VIII/1

Наградни темати поводом Дана школе

1. место

Хајде да растемо

Да ли да постанем докторка
да децу лечим и о њима бринем
или да будем пилот
и у висине се винем?

Да ли да зубарка будем
и деци поправљам зубе
или да будем сликарка
и пребирам шарене тубе?

Гитаристкиња да будем
и свирам најлепше ноте
или да будем комичар
и да причам анегдоте?

Ја нећу да одрастем,
хоћу да останем мала
и да све у мом животу
буде игра и шала!

Миa Шибул IV/2

2. место

Хајде да растемо

Ликови: Маја, Жика и Бети

Маја: (прилази Жикиној кући и звони на врата)

Жика: (претрча и брзо јој отвори) Јеј, Мајо! Како си? Шта има ново?

Маја: (прекиде Жику и не одговори му на питања) Срећан рођендан! Кол'ко пуниш? Седам, осам, девет?

Жика: (важно подигне главу) Ја пуним десет! (осврне се око Маје да види поклон) А, Мајо, где је мој поклон?

Маја: (нашали се са Жиком) Шта ће ти? Поклон је што растеш, зар не?

Жика: Није! Ја нећу да растем! То је глупо! Кад растем, нисам дете, а ја хоћу да останем дете!

Маја: Кад одрастеш, можеш да нађеш неку цуру, па се смувате и ето дете!

Жика: Ја нећу жену, па да ме тера да једем шаргарепу! (мрко погледа Мају)

Маја: Шта хоћеш кад ништа нећеш? (упита га она радознало)

Жика: Да немам рођендан! (брзински рече и побеже у своју собу)

Маја: (крене за њим и види његовог пса Бети) Жико, видиш, па и Бети расте. Има и штенце, а више ни она сама није штене. Што и ти не би тако нешто постигао?

Жика: (зачуђено) Шта? Да и ја будем пас и имам штенце?

Маја: Ма не! Него да и ти одрастеш и добијеш децу!

Жика: Нећу! И немој да ме упоређујеш са Бети!

Бети: (зареза на Жику) Гррр! Ав, ав, ав!

Маја: (одлучи да се не меша и изађе из собе)

(после кратког времена чује се из собе Жикин глас)

Жика: Мајо, знаш, размишљао сам. Ипак је боље одрасти него бити мали цео живот.

Евгенија Кузмановић IV/3

3. место

Хајде да растемо

Хајде да растемо, близу смо пола.
О, колико дуго траје школа.
Хоћу да живим живот свог идола.

Хајде да растемо брже и боље,
са више снаге, радости и воље.
Будимо вредни, здрави и јаки
да буде лаган задатак сваки.

И нек нам љубав и радост цвета
за много, много будућих лета.
За сву децу овога света.

Сунце слободно све да нас греје.
Дечје срце радосно смеје.
Срећа и здравље тече ко река,
растите, децо, живот вас чека.

Андрија Калајџић IV/1

Анђелија Вуловић 5/2

Лада Тодоровић 7/1

Кіара Павловић Цатаниа 5/1

Анђелија Вуловић 5/2

Дарија Брковић 7/2

Вук Ђорђевић 5/2

Вук Пантовић 5/1

Дарија Брковић 7/2

1. место

„Само образ и брука трају довијека“ – Петар Петровић Његош

„Само образ и брука трају довијека“ – део је мисли коју је давно написао Његош.

Чула сам ту реченицу неколико пута на телевизији од политичара и глумаца. Питам се да ли је истинита.

Замишљавам Његоша како седи за писаћим столом у оном времену, пре скоро два века, и размишља, па записује ове речи под светлошћу свећа, у тада малој Црној Гори, са малобројним поданицима, подељеним на племена. Верујем да га је, путујући по Европи, искуство живота морало навести да напише овакву мисао.

Изгледа да је људима тог доба чист образ вредео више од живота и зато су улазили у сукобе са много бројнијим и јачим непријатељем. Јер највећа је брука била испати кукавица пред „свијетом“, а часно је било јуначки погинути у боју и можда завршити у народној песми, коју ће гуслари верно преносити с колена на колена и тако отићи у вечност. И они коју су се обрुकали такође су могли завршити у песми неког гуслара, те су се бојали да не остану упамћени као издајце, они који нису имали храбрости да се жртвују за свој народ.

Чување части и бежање од бруке није важило само за ратнике тог доба. И породице и племена морали су да се држе тог правила. Жене су морале веома да пазе како се понашају и шта говоре, а деца да слушају и поштују старије. Гост у кући увек је био најпоштованији. Онај ко је направио некакво недело морао је понекад чак и да напусти свој дом, своју породицу и да се више не врати.

Да ли ова Његошева мудрост важи и данас, у овом модерном добу, или је то остало у старом, давно прошлом времену? Данас изгледа да свака вест, част и брука трају три дана, па се после забораве под налетом нових информација. Каква ли је судбина ове, наизглед непролазне, мудрости?

Петар Петровић Његош био је познат по томе што је са мало речи успевао да каже много, да насмеје, расплаче, на посебан начин да подели своје мисли кроз стихове, које управо ми данас читамо.

2. место

„Само образ и брука трају довијека“ – Петар Петровић Његош

Да ли је Његош, пишући „Горски вијенац“, дело од 2.819 стихова, које се сматра ремек-делом српске књижевности, могао да претпостави да ће неки од његових стихова живети вечно?

Иако наша школа носи његово име, ни ја ни моји вршњаци до тренутка када смо се упознали с његовим делима нисмо били свесни да смо речи његових стихова већ ко зна колико пута чули у свакодневном животу. Универзалност, дубина и применљивост Његошевих речи чине га не само великим писцем већ и мислиоцем и филозофом. Његови стихови су исконске истине о појавама, етици, моралу и понашању. Како ћемо и да ли ћемо их разумети, зависи од нас самих.

За мене „образ“ је част. То је оно што јесмо. То је наше васпитање, наше понашање и принципи по којима живимо. За мене је, исто тако, чист образ начин живота у коме не правимо компромис између ситуације, с једне стране, и реакције онога што мислиш, осећаш, онога што јеси... својих принципа, с друге стране.

Зато мислим да увек треба бити оно што јеси, али се и трудити да будеш што бољи. Научена сам да увек кажем оно што мислим, да не ћутим када мој глас може некога да одбрани и да увек, али увек, осудим оно што је лоше.

За разлику од Његоша, сви ми смо „мали“ људи. Иако можда наша имена нико неће памтити, а о нашим делима нико неће судити - она морају бити таква да на њих будемо поносни и не стидимо их се.

Живот данас, скоро 200 година после Његошевог времена, неупоредив је са временом тада. Данас, можда више него икада, постоје ситуације у којима људи показују да немају образ.

Наш избор треба да буду знање, информисаност, критичност, отвореност наших умова и спремност да прихватимо различитости, другачија мишљења, ставове, изборе и културе.

Није битно колико мали или велики траг за собом остављамо. Битно је да то буде добар траг. Да, ако нас неко буде памтио, то буде по добру. Јер „само образ и брука трају довијека“.

3. место

„Само образ и брука трају довијека“ – Петар Петровић Његош

У народу се памте људи по њиховим делима или злоделима. Када кажемо да образ живи довијека, мислимо на част, поштење, достојанство људи који су оставили значајан траг у нашој историји, култури, науци, али и у нашим животима.

О оваквим људима нам причају родитељи, а касније и наставници да би нам ти људи били узор и да бисмо се и сами трудили да следимо њихов пут. О њима учимо кроз књижевност, па нам и онда кад све изгуби смисао и када нам се чини да је завладало велико зло најсветлији примери из књижевности показују да није тако. Петар Петровић Његош је један од тих најсветлијих или најсветијих примера наше књижевности који нас учи да не постоји ништа што се већ није догодило, али да ми сами бирамо начин решења, пут „чојства“ или пут „нечовјештва“. Да не треба да одустајемо од својих снова и да треба да будемо упорни у достизању својих циљева на поштен и частан начин. Једино тако можемо да оставимо нешто будућим генерацијама.

Моје детињство и одрастање обележиле су приче о мојим прадедама, обичним људима. Мамин деда и његов брат су као деца остали без родитеља. Један од њих је завршио школу у Енглеској, а онда Војну академију, а други је остао у Београду, вредно радио и стицао, не одричући се својих снова. Током Другог светског рата обојица су показала велику храброст и, када причамо о њима, осећам понос. Један од њих је био ратни пилот и одведен је у немачки логор Оснабрик. После рата је радио као преводилац и увек је давао прилоге организацијама које помажу децу без родитеља. Други прадеда је био сниматељ историјских догађаја и имао је своју филмску кућу. Са својом камером често се налазио у опасности, али је желео да остави сведочанство о тим тешким временима и то га је чинило неустрашивим. Погинуо је испред своје куће снимајући ослобођење Београда, а није ни слутио да ће његова праунука једног дана учити историју гледајући његов филм „Голгота Србије“.

Насупрот оваквим људима су људи чије животе памтимо по њиховим злоделима. И историја многе памти по злоделима и нечовештву. У нашем народу се не прашта издаја земље, nanoшење зла невиним људима. У нашој народној епској поезији такви се људи називају невером и душманима. У „Горском вијенцу“ Његош пише о потурицама - припадницима црногорских племена који су променили веру и приклонили се Турцима и тиме издали себе, а онда и свој народ.

Верујем да у сваком човеку постоји добра и лоша страна и да људи чија се лоша дела памте учине понекад и нешто добро или се покају, али обично онда када за то буде касно. Зато увек треба да се подсећамо које су вредности у животу исправне и од којих не смемо одустајати јер „само образ и брука трају довијека“.

Ђачко песничко сусретање

1. место

Уметничко клизање

Устајемо у рану зору.
У прозору још је мрак.
Клизамо по белом мору
док излази први зрак.

За мном остају трагови на леду.
Покретима цртам као да имам креду.
Кругови, лукови, сребрне спирале...
Нижемо успехе велике и мале.

Током лета недостаје ми пируета,
а сада ми јако смета
што из скока паднем као комета.

Када клизам уз своју музику,
осећам се као перце лако.
То мени није тешко,
ал' не може то свако.

Када изађем на такмичење
у својој плавој хаљиници
и кад цео лед је мој,
између мојих покрета,
осећам мелодичан спој.

Образи су румени,
у очима сјај.
У свлационици смех
и вицеви за крај.

2. место

Срећа

Питам се срећа шта је.

Да ли се она купује
или се само даје?

Да ли је срећа
када си детелину пронашао
или када си из неке невоље изашао?

Можда је срећа када те грле и воле
или када се са другарима
заједно враћаш из школе.
Можда је срећа скривени поглед нечији
или је само гласан смех дечији.

Можда још не знам да ли је срећа
у цвећу, песми и дрвећу,
али има нешто што знам!

Срећа није када си сам!
Срећа се дели и тако постаје већа
и онда полако и нечији осмех постане и твоја срећа!

Александра Милосављевић IV/2

2. место

Породица

**Моја је породица једна моћна подморница,
њена посада увек спремна, никад досадна!**

**Мила моја сека увек је уз мене
и за сву моју тугу пронађе решење!
Ту је увек наша мајка, која нас држи
нежно за наше мале руке
да све научимо и радимо без муке!**

**На крају долази најбољи тата,
који овом страшном посадом зна да барата!**

Вук Ђурчић II/2

3. место

Лепа реч

**Када се лепа реч подари,
свако се лице озари.**

**Лепа реч срце насмеје
и као сунце душу огреје.**

**Говорите зато речи лепе,
нека их чује свако дете
и сви људи широм планете.**

Емилија Јовановић II/1

3. место

Оно што је дошло и оно што је прошло

Драга наша јесен опет нам је дошла,
а летња радост брзо нам је прошла.

Летњи дарови прошли,
а јесењи дошли.
На лето нас сунце мије,
а сад само киша лије!

Али и јесен нам даје воћа свакојака!
И пуне клупе ђака првака!
Ласте на југ се селе, животиње за сан да се спреме.
А на лето сунце сија и мирише пуно смиља!

До лета још много има,
али радујмо се јесењим даровима!

Уна Момчиловић II/2

Уна Момчиловић II/2

1. место

Мрак

Када сам сасвим сама
и невидим ниједан сунчев зрак,
када је око мене тама,
знам да пада мрак.

Увлачи се у куће и собе,
са собом доводи чудовишта разна
и којекакве сподобе,
а ипак соба је сасвим празна.

Сви ми говоре да је то машта моја,
да умишљам,
али верујем ја у празноверја своја
и ово не измишљам.

Ада Митровић 5/2

2. место

Ода деце разведених родитеља

Сигурно се питају сва она деца
која нису у тој кожи била
шта то значи и колико има стреса
када си дете разведених родитеља.

Рећи ћу вам све из прве руке,
признајем, ту има мало муке,
снаћи се и пронаћи праве речи,
а не стати на пут ничијој срећи.

Испричаћу вам све, од почетка до краја,
без икаквог увијања и лажног сјаја.

Када се родитељи разведу,
наступи неко друго време
и све протиче по неком другом реду.

Неке ствари више не постоје,
нема више тензије, свађе и борбе.

Стижу нека правила нова,
распоред виђања, разумевање родитеља и њихових снова.
Како оно беше, за тату остављам понедељак или среду,
са мамом учим сваког дана,
током викенда је читава заврзлама.

Па где сам ту ја и моје време?
Када да проучим све своје теме?
Како да стигнем са другарицом у шетњу,
а од учења не направим праву пометњу?

Разумем ја све маме и тате, као и њихове приче о срећи,
али они као да не виде да њихов мезимац постаје све већи и већи.

Знамо већ сви да му треба љубав, пажња и радост,
али зар не видите, родитељи, да му фали и сопствена младост?

Стога, пажња, све маме и тате,
ми смо другачија породица и ту нема драме.
Не допустимо да лоше емоције у нама чаме,
рецимо једни другима шта нас мучи,
шта је то што ће у нама пући.

Није то лако, видим и сама,
шта желим ја, а шта моја мама!
Где је то тата отишао овог пута,
а сва су му правила превише крута?

Морамо да се организујемо много боље,
да једни према другима не будемо лоше воље.
Да искористимо сваки тренутак наших живота,
да у успоменама остане само чиста лепота.

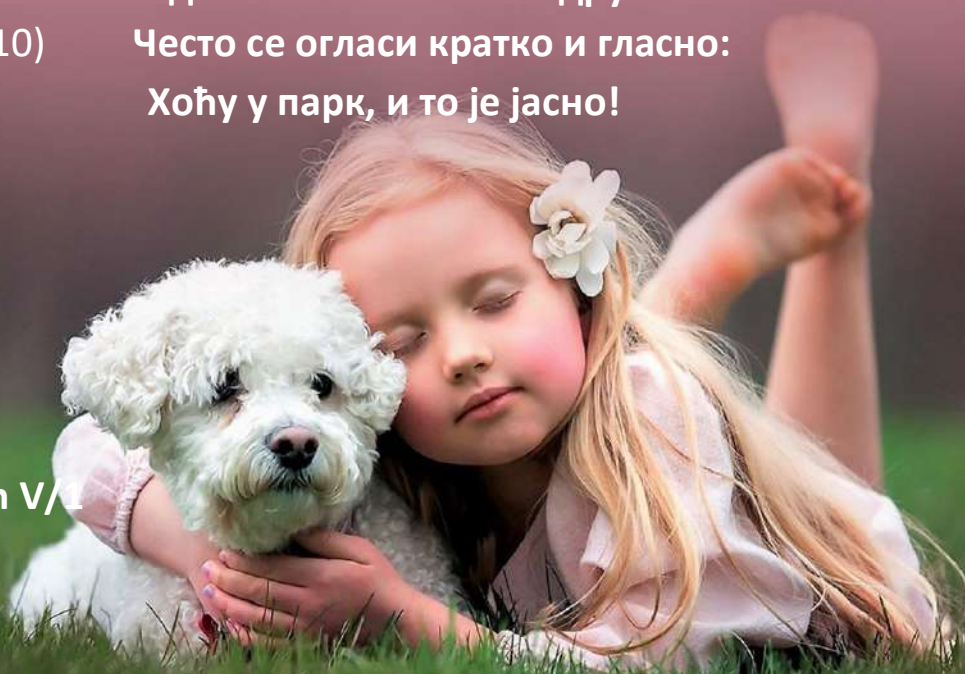
Развод није ни почетак ни крај,
већ прилика за срећу и нови загрљај.

3. место Десет псећих заповести

Мој малтезер је беле боје,
не говори, ал' има заповести своје:

- 1) Дочекује ме са два лавежа кратка,
што значи: Поздрав, баш си слатка!
- 2) Кад залаје са паузама малим,
жељан је друштва и ја му фалим.
- 3) Кад непрекидно лаје, ту нешто не штима,
знам да у близини странаца има.
- 4) Кад зацвили гласно и тужно,
нешто га боли и то баш ружно.
- 5) Понекад је радознао, а ја сам љута,
он залаје гласно два, три пута.
- 6) Оно што се ретко догоди,
кратак лавеж – кад му не годи.
- 7) Он репићем маше, ко заставом мира,
знам да је срећан и тад ме не дира.
- 8) Чим брзо лаје и још и режи,
следи му поводац и зато бежи.
- 9) Завијајући тон, гласан и дуг:
Гладан сам! Какав си то друг?
- 10) Често се огласи кратко и гласно:
Хоћу у парк, и то је јасно!

Филм „Иво Андрић – Мрка љепота“ је документарни филм о животу нашег нобеловца Иве Андрића, снимљен 2009. године, у продукцији „Мебиус филма“, поводом превода Андрићевих дела на чешки језик, а приказан је на порталу Слободна Европа. Филм је рађен је по сценарију Ненада Пејића, у режији Фарука Соколовића а улогу Андрића тумачи Изудин Бајровић.

Филм почиње и завршава се подацима о догађајима који су се дешавали тог 13. марта 1975., а који је био последњи дан у животу једног од наших највећих књижевника. Иако, по мом мишљењу, првих пар реченица које изговара Бајровић у улози Иве Андрића делују катастрофично, тај утисак убрзо нестаје и кроз филмске сцене, фотографију, музику, схватамо да постоји оправдање за такав почетак јер он наговештава крај живота једног генија. Убрзо сазнајемо да је, као мали дечак, стојећи испред једне сарајевске књижаре, схватио шта значи и колико је огромна разлика између имати и немати а ипак је одлучио да, пишући у машти, не одустаје од свог идеала. Тај дечак, мали Андрић, кроз читав филм прати одраслог Андрића, као симбол догађаја који су га формирали као особу и као подсећање да увек мора да буде и остане сурово искрен према себи, а самим тиме и према другима. Кроз филм сазнајемо много о занимљивом и тешком времену које је пред писца постављало многе изазове којима је успео да одоли и остао доследан својим животним идеалима: писању, југословенству, љубави, честитости, људскости, заљубљености у мостове, у Дрину...

У филму се често појављује мост, којим је писац био опчињен, као симбол сусрета, пролазности и превазилажења препрека јер „сва је наша нада с оне стране“. Схватамо да је он живео југословенство, да то није било само опредељење, него начин на који осећа људе свих вера, а и није могао другачије „слушајући гласове сарајевске ноћи“. Кроз пажљиво одабране текстове које Бајровић одлично говори, сазнајемо и Андрићев став о људима који у залутали у дипломатију, којом се и сам бавио, људима „добре, али једноставне памети, упрошћене и ограничене осетљивости и хладна срца“, зато што је био огорчен због тога што се људи на тако високим положајима више труде да задовоље форму, него што их занима права суштина ствари. Такође, Андрић је имао посебан став према љубави и према женама, није се „упуштао“, пазио је да их не повреди и поштовао их је. Оженио се у позним годинама својом дугогодишњом љубави.

Филм је пун симболике, а његова филозофска размишљања су толико искрена и тачна да су свакога дотичу, па сам сада схватила зашто ми је једна, мени врло блиска, особа рекла да кад год јој је тешко чита Андрића и да је то утеша. Кад мало боље размислим и наслов филма је пажљиво одабран јер је и цео његов живот био обојен мрком лепотом.

Приказ филма „ Мрка љепота“

„Мрка љепота“ је документарни филм о животу Иве Андрића, настао поводом превода његових дела на чешки језик. Филм је премијерно приказан на порталу Слободна Европа на дан његовог рођења (9. октобар) и поводом обележавања пола века од доделе Нобелове награде овом писцу.

Сценарио: Ненад Пејић

Режија: Фарук Соколовић

Улоге: Изудин Бајровић, Дино Бајровић, Медиха Муслиновић, Јована Милосављевић, Златан Хреља, Кристијан Крзивић

„Мрка љепота“ је филм који траје око двадесет и пет минута и који хронолошки прати битне чињенице о Андрићевом животу.

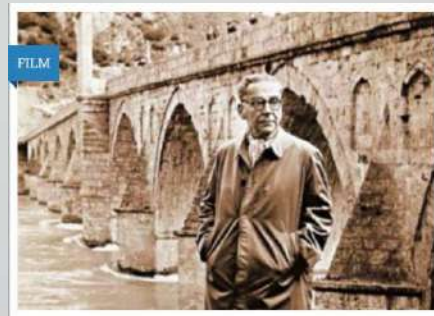
На почетку филма Андрић говори о својој љубави према мостовима. Он говори како су мостови у његовим очима лепши од кућа, светији од храмова и према свакоме једнаки. Мостови за њега представљају симбол живота и да је сва наша нада са друге стране моста.

Затим се чују звона и плач бебе у једној старој сеоској цркви, почиње прича о Андрићевом животу. Наратор нам говори да је у једној цркви у Травнику, 80km северно од Сарајева, 09. октобра по први пут заплакао Иван, син Антона и Катарине Андрић. Она нам говори да је његова породица припадала сиромашном слоју становништва и да га је мајка због тога послала на чување код сестре у Вишеград, где је мали Иво завршава основну школу и где се заљубио у Дрину и Њуприју која је постала симбол који га никада неће оставити. Поново чујемо Андрићев глас који нам говори како је он када га свет замара увек ишао напред вишеградском стазом која лечи сваки бол.

Андрић се враћа у Сарајево и уписује Велику гимназију. Он нам прича како у његовој кући никада нису имали ниједну књигу сем његових школских и како је његов пут до школе увек био исти, како је увек знао где ће да стане, испред излога једне мале књижаре, начичкане књигама. Говори нам о тежини и значењу речи немати, коју пореди са неким непремостивим зидом и његовим почетком писања, не на папиру, већ у његовој машти. Андрићев

На крају филма, после одласка овог великана у неке друге дименизије, поново се појављује слика његове две велике љубави: моста и Дрине. По мом мишљењу, и овај филм је мост који нас спаја са овим великаном и топло препоручујем својим вршњацима да га одгледају, надам се да ће и у њима пробудити жељу за читањем његових дела, јер, како је и он то сам рекао:

„Све су Дрине овог света криве. Никада се оне неће моћи све потпуно исправити. Никада не смемо престати да их исправљамо.“

глас се утишава и поново чујем глас наратора који нам говори о Андрићевој првој објављеној песми *У сумраку*. Чујем хуктање воза, Андрић седи у возу и иде у Загреб, град у којем је уписао Мудрословенски факултет Краљевског свеучилишта. У јуну 1914. године, Друштво хрватских књижевника објављује његових шест песама у прози. Чујем топове, на екрану пролазе слике и снимци војника, почиње Први светски рат, Андрић пакује своје кофере и напушта Пољску. Полиција га хапси, а ја поново чујем његов глас који говори о његовом боравку у затвору. Пролазе слике затвора, а појављују се нове слике, слике Андрића који је код лекара због поновљене болести плућа. Давне 1918. године објављује своју прву књигу *Експонати* и говори нам о једној младој, али лепој жени коју је нашао једног лета и која пролази његовим сећањима. Андрић се брзим корацима пење степеницама у свој стан и говори о публикацији ново настале државе, такође говори да је он за југословенство био одавно, још кад је како он каже требало отерати Аустроугарску. Он се сели у Београд, а дипломира у Грацу. Наратор нам говори како се Андрић још у детињству заљубио у Вишеград, у мост и Дрину о којој никада, поред судбине и трагедије Босне неће престати да пише. Чујем Андрићев глас који говори о ноћи у Сарајево. Чујем женски глас који набраја земље света у којима је Андрић био, њен глас се утишава, чује се Андрић који нам говори, уз пратњу класичне музике нама неког непознатог оркестра, о људима у Дипломатској служби свих земаља.

1930. године Иво Андрић постаје амбасадор у Берлину, а касније у филму сазнајемо његов живот током бомбардовања Београда и Другог светског рата. Он живи сам као постанар, пише и нама говори о настану његових дела. Жени се и по први пут добија свој стан у својој 66. години.

1961. године добија Нобелову награду за Књижевност. После 10 година брака његова жена умире. Он полако престаје да пише, већ само чита, а здравље га полако издаје. 1975. године умире у Београду. На самом крају филма говори нам о смислу изговорене речи и њеној јачини.

Овај филм је јако занимљив и поучан. У двадесет пет минута овог филма могу да се науче важне животне лекције кроз примере из живота Иве Андрића. Препоручујем да се овај филм погледа и препоручи другим људима.

Мој папирни бродић

Када шетам обалом реке, често посматрам бродове. Постоје разни: стари и модерни, велики и мали и сви се разликују. Плове у другим смеровима, другим брзинама; неки ће стићи пре, неки касније до свог циља, док неки, можда, неће ни стићи.

Брод којим ја пловим је црвене боје јер ме она сећа на детињство, радост и топлину породичног дома. Истовремено, та боја је веома изражајна и описује јака осећања попут љубави. У палуби брода се налази стаклена кутијица која је пуна мојих осећања, успомена и свих лепих и ружних ствари у животу. Она симболише моју прошлост и све недаће које сам пребродила. Тако ме охрабрује да пратим своје снове, никада не одустанем и верујем у себе. На врху бродића се налази нацртана звезда јаркожуте боје. Она је као моја звезда водиља кроз све тешке одлуке и животне раскрснице. С времена на време наиђе олуја, која заљуља брод и цео мој живот заједно са њим. Сваки други брод, такође, наиђе на невреме и бије битку да остане на површини. Сваки има свој јединствени пут, ток и одредиште.

Нико не зна да ли ће његов брод стићи до циља нити зна да ли ће, можда, баш он упасти у дубоки речни вир или огромну олују. Зато увек треба да се надамо и верујемо у себе и свака наша пустиловина ће имати своју поуку и сврху.

Мила Тривић VII/2

Мој папирни бродић

Вероватно не постоји дечак који бар једном у животу није покушао да направи папирни бродић и замишљао куда би он могао да га одведе.

Када се родио мој млађи брат, на море смо отишли без маме и њега. Много су ми недостајали, посебно мама. Често сам гледао у авионе који би слетали на аеродром и замишљао да они долазе. Глигорије, мој старији брат, у том периоду био је залуђен оригамијем и стално је нешто ново смишљао и правио. Тако ми је пало на памет да направим један бродић за маму. Сва своја осећања, жеље и надања ставио сам на папир и пажљиво од њега направио брод. Пролазећи тог јутра поред чамаца у марини, пало ми је на памет да спустим у море и свој бродић, па можда стигне до маме. Гледајући га како се полако удаљава од мене, осетио сам велико олакшање и срећу. Након неколико дана Алексеј и мама су нам се, на опште изненађење и радост, придружили. Успело је, мој магични бродић нашао је прави пут!

Данас када се присетим тог догађаја разум ми говори да је то била чиста случајност, али ми истовремено у грудима и стомаку нешто трепери и врати веру у мој бродић и његову чаробну моћ.

Константин Минић VII/2

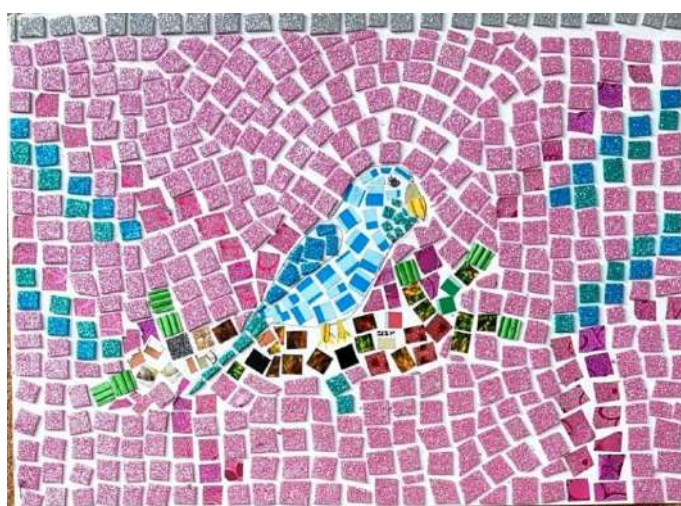
Анђелија Вуловић 5/2

Ива Димитријевић 6/1

Петра Карл 6/2

Дуња Карадаглић 5/1

Марко Томовић 5/1

Ленка Благојевић 6/2

Никола Ускоковић 5/2

Дамјан Станишић 5/2

Софија Трикић 8/2

Јована Крчадинац 6/1

Огњен Шипка 7/2

Душан Костић 7/1

Лада Тодоровић 7/1

Лука Ракић 6/1

Јована Крчадинац 6/1

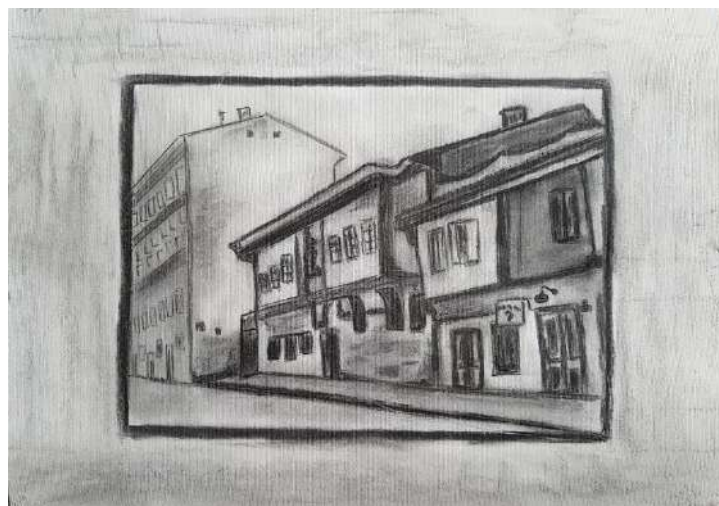
Немања Павковић 5/1

Дуња Јовић 6/2

Урош Бецић 7/1

Ања Рашков 8/2

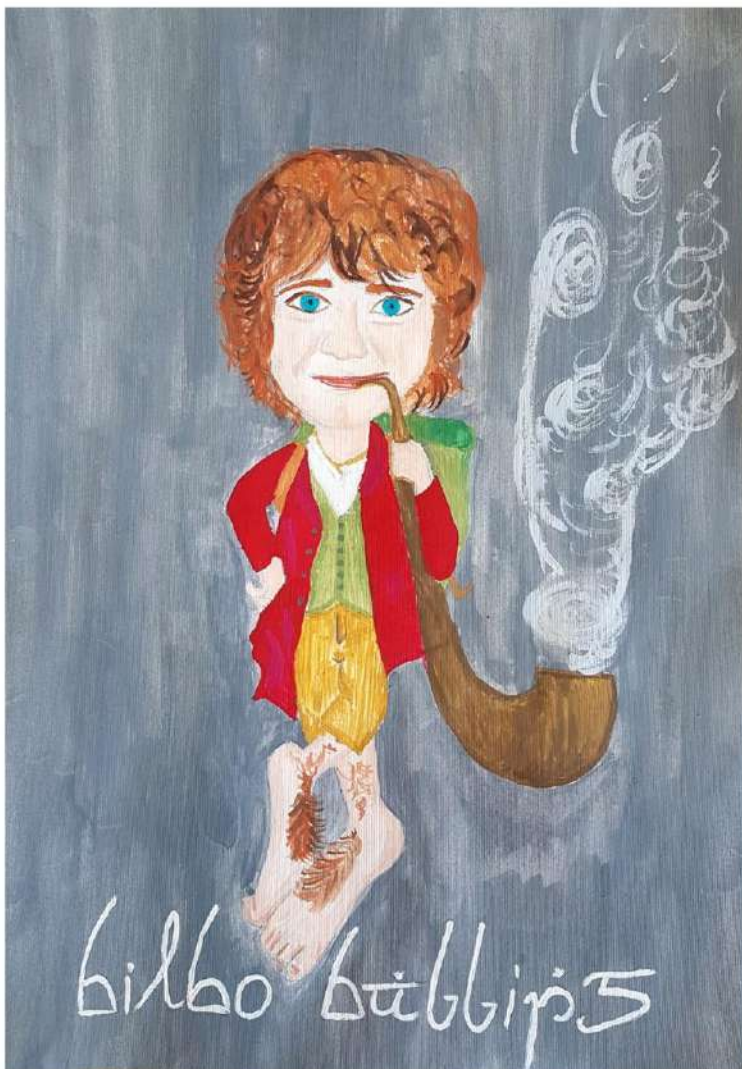
Душан Вишекруна 6/1

Александра Шљукић 7/2

Страхиња Стајић 8/1, 1. место на општинском такмичењу „Мали Пјер“

„Билбо Багинс“, Ања Рашков 8/2, 3. место на градском такмичењу „Мали Пјер“

Јована Крчадинац 6/1

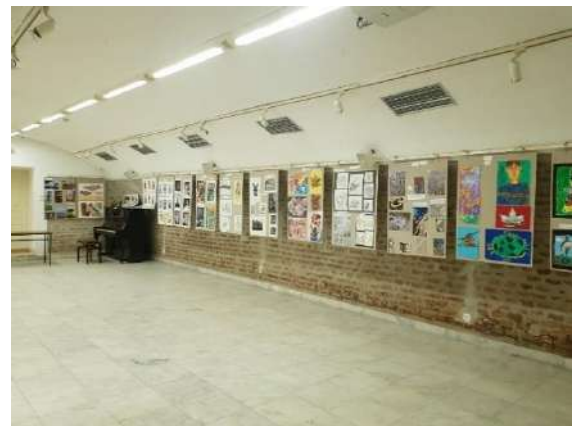
**УСПЕХ УЧЕНИКА НАШЕ ШКОЛЕ НА 28.
КОНКУРСУ ЗА ДЕЧЈУ КАРИКАТУРУ
„МАЛИ ПЈЕР“**

Хана Ђорић 2/2, 3. место на општинском такмичењу
„Васкршње ликовне радости Београда“

Богдан Стокић 5/2, 2. место на општинском такмичењу
„Васкршње ликовне радости деце Београда“

**НА РЕПУБЛИЧКОМ ТАКМИЧЕЊУ
УЧЕНИЧКОГ ЛИКОВНОГ
СТВАРАЛАШТВА
НАША ШКОЛА ДОБИЛА ЈЕ
ПРИЗНАЊЕ ЗА ГРУПНИ РАД
„ОРНАМЕНТИКА ГРЧКИХ ВАЗА“
УЧЕНИКА ПЕТОГ РАЗРЕДА**

Колекција „Теракота“

Лука Кунац 6/1